

vidtstrakte og, som Erfaringen jo har vist, omtvistede Anordningsmyndighed. Og det paa-
 staaer jeg, at i saa Henseende kan Forfjellen
 mellem Monrad og den Kirkeminister, som
 skulde benytte en saadan Myndighed, være saa
 stor, at det virkelig ikke er forunderligt, at
 den Modstand, som allerede fandt Sted lige-
 overfor Monrad, — og det iblandt Andet
 fra et æret Kongevalgt Medlem, som i Prin-
 cipet optraadte meget stærkt imod Monrad,
 der overhovedet havde et eget Talent til at
 ægge ham til at deeltage i Disensionen; jeg
 vilde ønske, han kunde gjøre det ogsaa idag
 — at denne Modstand nu naturligt maa
 blive større, og navnlig blive større efter Alt,
 hvad vi have hørt i disse Dage. Lad mig
 blot fremhæve een Forffjel i Udtalelserne af
 den nuværende Underviisningsminister og i
 Udtalelserne af Monrad, da vi her ere inde
 paa et Omraade, som er af en anden Natur
 end det Sevndyrighedsomraade, som jeg før
 omtalte. Den Udtalelse, som jeg vil frem-
 drage, falder ind under en Bedømmelse, an-
 lagt efter en Maalestok, der maa passe paa
 Enhver, der staaer i den ærede Ministers
 Stilling; der er ikke her Spørgsmaal om,
 hvad jo Ingen af os kan, at lægge en Allen
 til sin Bæst. Der var blandt de Yttringer,
 som jeg hørte af den ærede Minister, en Yt-
 tring, som faldt mig meget stærkt for Brystet,
 og det var den, at, efterat der var talt om
 Studenterne, om de daarlige Studenter —
 thi det maae vi vel huffe paa, at vi ved disse
 almindelige Betragtninger let komme til at
 blande de daarlige og de flinke Studenter
 sammen, — saa sagde den ærede Minister uden
 al Overgang; „Alt det rette Forhold heller
 ikke kan komme istand mellem Disciple og
 Lærere ved den nuværende Indretning, synes
 at være givet. Det rette Forhold skulde være
 et Fortroligheds- og et Hengivenheds Forhold.“
 — Fortrolighedsforhold er maaffee et vel
 stærkt Udtryk; „Lidelsesforhold“ maatte man vel
 sige, men det skal jeg ikke dvæle ved — „men dette
 kan vanskeligt udvikle sig, naar de Studerende
 ikke kunne løsrive sig fra den Forestilling, at
 de Mænd, som ere deres Lærere, engang skulle sidde
 ved det grønne Bord og holde Dom over dem.“
 Hvad er det for en Tankegang, mine Herrer, som

her aabenbarer sig? En Student skulde ikke
 skulde kunne staae i det rette Lidels- og Heng-
 givenhedsforhold til en Universtitetslærer, fordi
 denne Mand engang skal sidde ved det grønne
 Bord og holde Dom over hani! Er det en
 frimodig Students Tankegang? Det er efter
 min fulde Overbeviisning en Frygtens Land,
 som ingen fribaaren Student vil vedkjende sig.
 Nei, saa talte Monrad anderledes. Monrad
 sagde: „Dette siger jeg imidlertid ikke“ —
 det er om Exameniscommissionsforslaget, der
 var Tale — „fordi jeg skulde formene, at
 man ikke skulde kunne studere med fuld viden-
 skabelig Frihed ved Kjøbenhavns Univerfitet;
 det er tværtimod Noget, jeg af egen Erfaring
 veed, at man kan gjøre et alvorligt og grun-
 digt Studium og komme igjennem, selv om
 det ikke noie slutter sig til bestemte Forelæs-
 ninger, holdte af Professorene; enhver fri,
 redelig og ærlig videnskabelig Drostelse vil
 finde Paaaffjonnelse hos Univerfitetets Lærere.
 Det er jeg fuldkommen overbeviist om“. — Saa-
 ledes talte Monrad, og han kunde visseelig her
 tale af egen Erfaring. Det er, siger jeg, al-
 deles i sin Orden, at, hvor der er Spørgs-
 maal om Thingets Stilling ligeoverfor en saa-
 dan Anordningsmagts Benyttelse, der kan man
 ikke uden Videre sige i 1869: § 1862
 stenite Thinget saaledes, altsaa kan Thinget
 ikke uden Inconsequents stemme anderledes nu.
 So, mine Herrer, det vilde være i fuldkommen
 Consequents at sige Nei nu, selv om man tid-
 ligere havde sagt Ja, dersom man var af den
 Formening, at Forholdene vare væsentlig for-
 skjellige, dersom man var af den Formening,
 at de almindelige moralsk-politiske Betingelser
 for en saadan Anordningsmyndigheds Benyttelse
 paa et saa omtvistet Omraade ikke nu vare
 tilstede i samme Grad som tidligere, dersom
 man meente, at Lidene væsentlig havde for-
 andret sig, at der ikke nu var de personlige
 Garantier tilstede med Hensyn til en saadan
 Anordningsmyndigheds Benyttelse, som i 1862.
 Man vil maaffee sige, at det blev ogsaa ved-
 taget i 1868. (Stemmer: Ja!) Ja, ærede
 Medlemmer see, at jeg gaaer aldeles ikke af-
 veien derfor; jeg fremhæver det selv endnu
 skarper, end det, saavidt jeg mindes, tidligere
 er gjort. Jeg vil dertil ligefrem svare, at det